

Předmluva Jaroslav Dušek

Teal Swan

Stíny před úsvitem

Z nehlubších temnot
až ke světlu lásky k sobě

Teal Swan

STÍNY PŘED ÚSVITEM

Teal Swan

STÍNY PŘED ÚSVITEM

Z nejhlubších temnot
až ke světlu lásky k sobě

Přeložila Bohumila Kučerová

SHADOWS BEFORE DAWN

Copyright © 2015 by Teal Swan

Originally published in 2015 by Hay House Inc. USA

Translation © Bohumila Kučerová, 2016

Czech edition © Metafora, 2016

All rights reserved

ISBN 978-80-7359-707-8 (pdf)

Tato kniha je věnována té ženě,
kterou jsem byla ve věku jedenadvaceti let,
jejíž boj o lásku k sobě samé
nakonec zplodil tuto knihu.

Tato kniha je věnována také každé bytosti,
jež je připravená přestat toužit po jiném životě –
těm statečným jedincům, kteří jsou připravení
přetavit své utrpení v radost
a svoji nenávist v lásku.

A proto je tato kniha věnována právě vám.

Kéž poznáte tu první, poslední a jedinou lásku,
která kdy existovala a bude existovat...
lásku k sobě.

NAŠE ŽEHLIČKA MYSLÍ ZA VÁS!

Občas obdivuji slogany na velkých reklamních plochách. Bývá to podnětná četba. Člověka rázem opouští melancholie či beznaděj, neboť se ukazuje, že vše je v podstatě vyřešeno. Stačí jen zakoupit odpovídající zboží nebo využít vhodných služeb a mnohé problémy se rozplývají pod nápořem dobra. Kolik jen firem je připraveno pečovat o naše blaho, zajistit nám život bez zbytečných starostí či odehnat dotěrné neduhy.

NAŠE ŽEHLIČKA MYSLÍ ZA VÁS!

Usměvavá hospodyně na obří fotografii vítězně třímá inteligentní žehličku. Má vyhráno. Už se nemusí soužit samostatným rozhodováním. Je konec nevzhledným po-mačkaným myšlenkám!

Nešlo mi to z hlavy. Přemítal jsem, jak by tak mohl vypadat svět řízený žehličkou. Vyžehlený svět. Před usnutím mě zamrazilo. Napadlo mě, že v takovém světě žijeme.

Lidé by přece sami od sebe nedokázali rozvinout tak pestrú škálu utrpení, nedorozumění, sporů, konfliktů, týrání a utrpení.

Skuteční samostatně uvažující lidé by přece nemohli jeden druhého neustále ovíjet hypnotickými pavučinami vydírání, závislosti a manipulace ve jménu dobra.

Milující láskyplní lidé by prostě milovali. Sebe samé, svět, všechny ostatní projevené formy lásky. Milovali by tak, jako dýcháme. Přirozeně, plynule, bez ustání, bez námahy. Nádech, výdech. Přijetí, odpuštění. To je rytmus lásky.

Ve světě, kde za nás myslí žehlička či nějaký vykutálený žehlič, se mohou odvíjet téměř neuvěřitelně bolestné příběhy. Jako ten, o němž píše Teal.

V tomto momentě jsem přerušil psaní a vyšel ven, před chatu, do nádherného údolí požehnané řeky Sázavy. V běžném počítání času je pátek 18. března 2016, za pět minut budou tři hodiny odpoledne. Avšak ve skutečnosti tu panuje hluboká přítomnost lásky. Řeka (kdesi v dálce ze země vyvěrající tenký pramínek) se blyští odrazem hřejivých slunečních paprsků (částic i vlnění), v jejichž světle posvátně září stromy (bývalá semínka). Lehoučcí ptáčci (patrně bývalí dinosauři) poletují ve větvích a pozpěvují své pozemské písně kosmické. Viditelná těla stromů jsou utkaná vzájemnou náklonností ohně a vody, země a vzduchu. Méně viditelné energie víří éterem a propojují viditelná těla. Vše vibruje polyfonií společných rytmů, sjednoceno dechem lásky.

Žehlička za nás může myslet pouze tehdy, když to připustíme. Kdo všechno vlastně myslí za nás? Komu jsme to postupně dovolili a dovolovali? Kolika protichůdným plevelným myšlenkám dovoluujeme zanášet úrodné pole své mysli? Kdo a co nás k tomu vede? A čím vším pak platíme za takovou nepozornost? V jakém poli vědomí jsme si navykli existovat? Co vlastně považujeme za skutečnost? Není to přezhlené?

Pradávným snem mudrců je přeměna olova ve zlato, tedy přeměna temnoty ve světlo. V hluboké skutečnosti nejde ani o přeměnu, nýbrž o uvolnění potenciálu. Jedno z druhého vyvěrá. Tak jako se zažehnou hvězdy, které se pak zhrouť. Jako když ze země vyšlehnou plameny květů, které se zase stanou zemí. Jako když nepotřebné odřezky a zbytky hodíme na kompost, aby se mohly stát živnou půdou pro květy a plody.

I ta největší bolest může být prokouknuta jako lest a změnit se v libost, stačí jen dovolit písmenům tančit.

Jakmile začneme myslet vědomě, spatříme všechny ty zraněné části sebe sama, které touží myslet za nás. Uvidíme jejich bolest, past, do které se samy lapily. Pochopíme jejich touhu pomoci i po moci.

A propustíme je. Láskou, jemným dechem něžně pofoukáme a jako zázrakem rozfoukáme ony uzly nepozorností, jimiž se navzájem tak ochotně spoutáváme.

Vtip je v tom, že tento akt je každodenní. Lze ho provádět pouze v přítomnosti. Nelze ho vykonat do zásoby ani jednou provždy. Nelze ho vykonat za někoho, a přitom je společný. Láska je dech, dar i akt, den i noc, přijetí i odpuštění, nekonečné přítomné zrcadlení.

Teal Swan nabízí svůj příběh, svůj hlubinný ponor i rozmanité způsoby vynoření.

Odpoutejte se, prosím!

Jaroslav Dušek

PŘEDMLUVA

DEJME LÁSKU TĚM, KDO TRPÍ NELÁSKOU

My všichni na jisté úrovni víme, že je důležité mít rád sám sebe. Ale když lidé říkají, že prostě „stačí jen milovat sám sebe“, je to jako kdybychom dítěti ve školce vykládali, že má vyřešit fyzikální rovnici na úrovni vysoké školy. Stejně jako to zmatené dítě ani my nevíme, kde začít. Nacházíme se na místě, kde sami sebe nemilujeme, a to už dlouho. Nemáme nejmenší představu, jak bychom mohli začít a kam se vlastně z tohoto bodu máme ubírat.

Můžu vám prozradit, že co se týče vášnivě nenávisti k sobě samé, smím se směle pokládat za odborníci. Moje cesta k novému životu byla dlouhá a složitá. Až jsem došla tak daleko, že jsem už samu sebe nemohla dál zraňovat a musela jsem najít cestu k sebelásce... jinak bych svůj život nezvládla, to mi bylo jasné.

A tak kniha, kterou držíte v ruce, obsahuje jak moji trnitou cestu k sebelásce, tak techniky a metody, které mi umožnily vnést do života obrat. V první části vyprávím svůj strastiplný příběh a na svém příkladu ukazuju, že i ta nejzoufalejší osoba může i za těch nejstrašnějších okolností najít cestu k sebelásce.

Ve druhé části se pak s vámi podělím o svůj soubor nástrojů k vybudování sebelásky: 29 technik, kterým jsem se naučila na své cestě a které vám – jak jsem přesvědčená – pomohou na té vaší. Každý, kdo se na tuhle výpravu vydá, je vítán. Můžete postupovat drobnými krůčky, ale

i rázovat dlouhými kroky, podle toho, jak si v dané chvíli troufáte. Nastoupit tuto pouť můžete jen zvolna, nebo se do ní vrhnout rovnou po hlavě. Nemáte co ztratit, zato můžete získat – život naplněný láskou.

ČÁST PRVNÍ

**LÁSKA ZTRACENÁ
A NALEZENÁ**

1. KAPITOLA

ZTRACENÉ DĚTSTVÍ

Těžké začátky pro dítě

Pro svoji cestu od sebenenávisti k sebelásce jsem neměla žádnou mapu, kterou bych se mohla řídit. Začínala jsem v hlubinách emocionálního pekla. Pomýšlela jsem na sebevraždu, protože jsem ve svém životě nenacházela ani jiskřičku naděje. Na místo plné svobody, radosti a lásky, na jakém se nacházím dnes, jsem se musela doplazit po čtyřech.

Ale mohu vás ujistit o jednom: stálo to za to. Dnes se mi to snadno říká, protože už stojím na druhé straně. Ale slibuji vám, že když se budete krůček po krůčku ubírat směrem k sebelásce, také se tam dostanete, i kdybyste se museli potýkat s tou nejstrašnější bolestí, smutkem a zoufalstvím.

Nežádala bych vás, abyste se mnou absolvovali tuto pouť, kdybych vám předtím neotevřela své srdce a nepodělila se o svůj příběh. Jenom vás musím varovat předem – tohle není vyprávění pro slabé žaludky.

Moji rodiče byli z pohledu společenských norem řádní, liberálně smýšlející lidé, kteří celý život usilovali o vyšší vzdělání, spravedlnost, rovnost a ochranu životního prostředí. Vyrůstali v šedesátých a sedmdesátých letech dvacátého století jako vzdělaní příslušníci hnutí hippies. Žádný z nich si tehdy nebyl vědom toho, že příslušnost k tomuto hnutí je nevléčila z jejich emočních traumat. Jako mnozí další jejich současníci se prostě seznámili, vzali a založili rodinu.

Zatímco můj otec neměl vyhraněnou potřebu vlastních dětí, matka cítila, že mateřství je jedním z jejích životních poslání. Jejím snem byl dokonalý vztah s dětmi, které bude jednou mít, a když zjistila, že čeká holčičku, měla zcela jasnou představu o tom, jaká její dcera bude. Cítila, že bude její přesnou kopií, radostné, šťastné dítě, které bude mít stejné zájmy jako jeho matka a skvěle zapadne do rodiny. A co bylo ze všeho nejdůležitější, tato dokonalá dcera potvrdí její hodnotu jako člověka i jako matky. Takové byly její sny.

Musel pro ni být řádný šok, když jsem začínala jevit rysy své vlastní osobnosti, protože brzy bylo zjevné, že její sen nenaplňuju ani v nejmenším. Nekryla jsem se s obrazem ideálního dítěte, který si vytvořila ve své hlavě stejně jako představu sebe samé v roli matky. Výsledkem bylo, že se cítila zbavena pocitu osobní hodnoty, přesně tak, jak si připadala v dětství.

Často nevěděla, co si má se mnou počít, a výsledkem byla roztáčející se spirála, která se mi stala téměř osudnou. Měla jsem matku, která si ke mně nedokázala vybudovat vztah, a tak se uchýlovala k výchovným metodám založeným na podmíněné lásce, zvláště když nevěděla kudy kam. Můj otec nedával najevo vůbec žádné city. Přestože fyzická podoba mého života se mohla jevit jako velmi malebná, protože jsme měli hezký domov a bylo o mě dobře pečováno, po citové stránce jsem velice trpěla.

Dívka obdařená příliš mnoha „dary“

Moji rodiče tvrdili, že mě milují, ale zároveň často připouštěli, že nevědí *jak* mě milovat. Jak těžké pro ně bylo vytvořit si ke mně nějaký vztah, dokládají dva rádoby vtipné výroky, které jsem o sobě v dětství často slyšávala – a oba pro mě byly hodně bolestné.

První opakovaný žert zněl, že jednoho dne pro mě

přiletí vesmírná loď s mimozemšťany – tak *cizí* jsem svým rodičům připadala! Druhé posměšné úsloví, které jsem tak nesnášela, a přesto musela až příliš často poslouchat, bylo: „Naše dítě dostali Beeswaxovi“. Tento pokus o vtip pocházel ze situace kolem mého narození. V porodnici v Novém Mexiku, kde jsem přišla na svět, byla většina personálu hispánského původu čili mluvila španělsky. Proto jim jméno mých rodičů (Bosworth) činilo značné potíže, a to jak jeho zvuková, tak psaná podoba. Takže na mé postýlce, ve které mě přivezli do poporodního pokoje, se nacházela visačka se jménem „Beeswax“.

Naše vzájemné nepochopení ještě mnohonásobně zvyšoval fakt, že jsem se narodila s četnými mimosmyslovými schopnostmi. Nejlépe to snad vysvětlím tak, že naše smyslové orgány jsou něco jako filtry. Filtrují podněty z okolního prostředí, abychom vnímali pouze pevné předměty a věci v našem světě obvyklé. Jako malé dítě jsem však vnímala svět bez těchto filtrů. Když jsem byla starší, došlo mi, že jsem trpěla poruchou zpracování a integrace smyslových vjemů (*sensory integration disorder*), a pochopila jsem, proč mi moje schopnosti způsobovaly v raném dětství tolik potíží.

Je pro mě samozřejmě těžké vyložit, jak se můj způsob vnímání světa liší od ostatních lidí, protože mám jen malou představu o tom, co vnímají a vidí oni. V tom spočívá na jedné straně krása individuální perspektivy, ale zároveň je pro ostatní lidi těžké plně pochopit, jak odlišné je moje vnímání světa od toho, co většina lidí pokládá za „normální“.

Uvedu příklad: Vy i já budeme nazývat určitou barvu *žlutá*, ovšem ve skutečnosti vidíme zásadně rozdílné barvy. Věci pokládané za pevné se mi vůbec nejeví jako pevné, ale teprve na základní škole jsem si uvědomila, že ostatní lidé *nevidí* tytéž věci jako já.

A teprve ve svých čtyřiaadvaceti jsem se cílenými dotazy

začala pokoušet dopídit se toho, co vlastně vnímám a jak se to dramaticky liší od toho, co a jak vnímají lidé kolem mě. Hloubka té odlišnosti pro mě byla zprvu šokující, ale postupem času jsem ony rozdíly podrobila důkladnější analýze. Pokusím se vám je stručně vysvětlit, protože můj příběh vám bude dávat větší smysl, když pochopíte, co jsem prožívala během dětství a dospívání a s čím se dosud musím každý den potýkat.

Zažívat svět úplně jinak

V zásadě je to tak: všechno ve světě kolem nás vidím nikoli jako pevné objekty, nýbrž jako „vibrace“. Jak (a v jaké formě) se mi bude daná energie jevit, o tom rozhoduje její amplituda a frekvence. Pro mě je všechno ve Vesmíru tvořeno pohybující se energií – nazývám ji *vibrací* – a vše, co vibruje, vysílá nebo přijímá informace. A právě vibrace určuje formu, kterou se bude energie manifestovat. A jelikož fyzické objekty jsou pouze projevem energie, jsou pevné objekty více či méně iluzí, kterou já nedokážu tak úplně vnímat.

Od okamžiku svého narození jsem také viděla aury, což jsou myšlenkové formy přenášející informace do fyzické formy, se kterou jsou spojeny, například do lidského těla, a z ní je zase vysílají. Já vidím auru kolem nějaké osoby jako soubor tvarů, barev, textur, odstínů, zvuků a vzorců; kromě toho vyzařuje také světlo. Tyto jevy zabarvovaly můj svět v dětství a já si naivně myslela, že aury vidí každý.

Pak jsem přišla na to, že různorodé charakteristiky jednotlivých aur mi mohou sdělit cenné informace o člověku či věci, ke kterým náležejí. Někdy mi dokážou předat téměř úplný obraz toho, kdo jste. Aura reaguje na myšlenku a mění svůj charakter tak, aby byl v souladu s myšlenkou. Aury jsou také velmi otevřené interakci, takže mohu použít své energetické pole, abych změnila energetická pole dru-

hých a uzdravovala je, podobně jako se to učí dělat třeba léčitelé reiki. Dokážu energetická pole cítit rukama stejně jako jiní lidé vnímají rukama například vodu.

Vidím také myšlenkové formy (což jsou myšlenky, které v sobě mají dostatek energie, aby nabraly nějakou strukturu, tvar nebo vizuální podobu) a mohou se mi manifestovat v nestatické podobě. Tradičně se rozlišují tři typy myšlenkových forem: první je energie, která nabývá podoby toho, kdo ji myšlenkami vytváří. Druhou je energie v podobě hmotného předmětu. A konečně třetí je energie, která získává svou vlastní formu a vyjadřuje své vlastnosti ve hmotě, již si kolem sebe přitáhne. To mi umožňuje vidět entity, jež někteří lidé nazývají duchy, reagovat na ně a komunikovat s nimi. Vnímám také průvodce a anděly kolem sebe nebo kolem lidí, se kterými se setkávám. To mi poskytlo schopnost působit jako „médiu“ a předávat zprávy od duchů jedincům na zemské úrovni.

Mám také mimořádně citlivý sluch, i když jsem si to jako dítě neuvědomovala. Slyším pohyb tektonických desek v zeměkouli. Jistě víte, jak přitažlivost Měsíce ovlivňuje příliv a odliv. Lidé si ale neuvědomují, že měsíční gravitace působí na všechno, nejen na vodu – přitahuje k sobě Zemi a já ty zvuky slyším.

Asi to bude znít divně, ale úplněk je pro mě nesmírně hlasitý. Nesnáším zvuk, jaký vydává vata (předpokládám, že většina lidí ho vůbec neslyší). Slyším hlasy z vedlejších místností, pro většinu lidí asi neslyšitelné. Mám sluch, který je schopen zachytit nesmírně vysoké frekvence myšlenkových forem, takže jsem také jasnoslyšná.

Jinými slovy: Myšlenkové formy nejen vidím, ale také slyším. Moje smysly mají ještě další úrovně, takže vlastně vidím zvuky a chutnám barvy. Umíte si asi představit, jak matoucí muselo tohle množství vjemů pro mě jako dítě být a co to znamenalo pro moje rodiče, kteří neměli potuchy, co vidím a cítím a o čem vlastně celou dobu mluvím.

Negativní prostor neexistuje

Bylo pro mě pravým prozřením, když jsem plně pochopila, že nevidím negativní prostor, který většina lidí nazývá „vzduch“. Mně se vše jeví jako energie, mezi níž žádný prostor neexistuje. Každé energetické pole prosakuje do dalšího energetického pole a vytváří tak obrovskou vzájemně provázanou bytost. A tudíž vnímám, jak všechno, co existuje, působí na všechno ostatní, co existuje.

Metaforicky řečeno pak kamínek, který hodíme do této energie tvořící všechno, co je, vyvolá vlny, jež zasáhnou celé pole. Jediným důvodem, proč to lidé zřídka vědomě vnímají, je, že naše lidské smysly – zrak, chuť nebo hmat – v nás budí dojem, že předměty jsou pevné a konečné s jasně vyznačenými hranicemi mezi nimi a ostatními věcmi.

Takže například kůži pravděpodobně vnímáte jako konečnou hranici těla, ale pro mě je kůže jen jistým stupněm hustoty v rámci energie, která tvoří určitou lidskou bytost. Ve skutečnosti vidím otisky toho, co je pod kůží. Když potkám nějakého člověka, vidím jeho kosti, orgány, nervy, cévy a tak dále.

Jsem rovněž schopná spatřit energetické kanály v těle, které někteří nazvali čakrami nebo meridiány. Vidím, kde energie člověka řádně neplyne a jaké neduhy dotýčný má. Často vidím i vibrace, které vedou k tomu, proč určitým energetickým zablokováním či chorobou trpí.

Dále mohu spatřit celý běh života, což v podstatě znamená, že vidím budoucnost. Budoucnost však není jistá. To, co vidím, je výsledek přítomnosti – stav korespondující se současným stavem, ve kterém se někdo nachází. Ten se většinou nemění, protože naše myšlenkové vzorce jsou zpravidla založeny na zvyku. Lze je však změnit. Svět kolem nás je vytvářen našimi myšlenkami, takže pokud dokážeme změnit svoje myšlení, změní se i celá naše fyzická realita a naše budoucnost je pak vytvářena těmito novými myšlenkovými vzorci. Vypadá to jako zázrak, ale je to pravda.

Díky svým vrozeným schopnostem také často vidím a emočně cítím naši kolektivní budoucnost, což ke mně přichází formou prorockých vizí nebo snů. To mi způsobuje řadu nepříjemností, například ve dnech, kdy má dojít k nějaké přírodní katastrofě, neštěstí způsobenému lidmi nebo k válce, dostávám záchvaty.

Zmatek a konflikt v dětské duši

Tyto zvláštní schopnosti se mohou nazývat duchovními „dary“, ale já je v dětství pokládala za prokletí a konvenční medicína té doby mi přisoudila diagnózu duševní choroby. Věci, které jsem dokázala, byly pro mě fascinující i frustrující současně, ale mým rodičům naháněly strach, protože se s nikým, kdo by měl podobné schopnosti, nikdy nesetkali, ani o nich tenkrát nic nevěděli.

Moje schopnosti lidi zneklidňovaly, ba dokonce děsily. Říkala jsem jim například, jakou mají barvu, protože jsem to vyčetla z jejich aury. Nebo jsem předala své učitelce zprávu od jejího mrtvého otce. Snažila jsem se ostatním pomáhat a často jsem cítila potřebu přiložit někomu ruce na tělo a povědět mu, že je nemocen a jakou chorobou trpí. Lidé se však ode mě s hrůzou odvraceli a já měla pocit, že se mnou není něco v pořádku.

Byla jsem jen dítě, ale cítila jsem, že nepatřím ke svým rodičům – vlastně že nepatřím nikam. Tento pocit osamělosti a izolace však nebyl ještě vůbec ničím v porovnání s tím, co přišlo pak. Byla jsem malá holčička, která se teprve snažila proniknout do složitých zákrtů života, když jsem najednou byla konfrontována s dospělými situacemi, které by neměl zažívat nikdo na tomto světě.

2. KAPITOLA

DIVOČINA, OSAMĚLOST, NÁBOŽENSTVÍ

Stěhujeme se do drsných končin

Když jsem byla ještě malá, rodiče začali pracovat jako hlídači lesní rezervace v Utahu. Žili jsme v mrňavém srubu o dvou místnostech bez elektřiny a vodovodu, s venkovní latrínou, hluboko v divočině Skalistých hor. Dětství jsem strávila tam, kde se líně střídalo světlo s tmou a vycházející slunce každé ráno líbalo vrcholky hor, jako by se z těch travnatých vršků pokoušelo nasát život.

Tady zvířata nežila v klecích a lidé nebyli nacpaní ve skleněných a betonových zdech. Sousedé si byli vzácní prostě proto, že jich bylo tak málo a žili tak daleko od sebe. Ale pro mě a moji rodinu se Utah nikdy nestal idylickým místem.

Když jsme se tu usadili, zjistili jsme, že nejen příroda, ale i lidé tu jsou tvrdí a nelítostní. Zima obklopila trsy pelyňku i lidskou kůži suchým chladem, který vše umrtvil a ztišil. Viděla jsem, jak muži tvrdnou stejně jako mozoly na jejich upracovaných dlaních, jak hrubnou a ztrácejí schopnost soucítění. Nebylo divu, že se ženy konfrontované s tak velkou drsností uvnitř hroutily. Viděla jsem, jak se snaží alespoň předstírat půvab, i když by pro ně bývalo lepší, kdyby se tu vůbec nenarodily do dívčího těla.

Nyní vím, že ty ženy a dívky lpěly na náboženství jako na jediném prostředku, který jim pomáhal vyrovnat se s nemilosrdnou krutostí tohoto života, protože dodávalo

jeho zdánlivě neustávající tragédii alespoň pár kapek smyslu a významu a udržovalo jej pod kontrolou. Už v útlém věku jsem z vlastní zkušenosti odhalila, co ty ženy už věděly: že žít v Utahu bez Boha znamená být sám a stát se kořistí, protože zákony oné společnosti – úzkoprsé, rigidní a potlačující – byly stejně tvrdé jako zákony přírody. Sněz, nebo budeš sám sněden.

Krása života v divočině

Byla jsem ale dítě a byl to náš nový domov. Tehdy jsem ještě žila v blažené nevědomosti o tom, co má přijít. Když mi byly necelé čtyři roky, narodil se můj bratr, nádherné miminko se světlými vlásky a jasnýma modrýma očima. Žádné mimosmyslové schopnosti neměl. Na rozdíl ode mě byl šťastný, hravý, spokojený a ke všem radostně otevřený. Na rozdíl ode mě *potvrdil* mé matce její hodnotu coby člověka i coby matky.

Proto se domnívám, že jeho narození zarazilo mezi moje rodiče a mě ještě hlubší klín. Nyní jsem měla citově nepřístupného otce, matku, která mě nenáviděla, a bratra, který do rodiny skvěle zapadl, takže jsem se cítila ještě odstrčenější než předtím a nesmírně osamělá. Měla jsem pocit, že se mnou není něco v pořádku a že jsem se dostala do rodiny, do které vlastně nepatřím.

Sprádala jsem fantazie, že Beeswaxovi opravdu existují. Představovala jsem si svého pravého otce jako zámožného newyorského právníka, který všechny zahrnuje svou péčí, a matku jako krásnou, vřelou, umělecky založenou a exotickou operní zpěvačku. A v jejich snobském bytě na Manhattanu, zahaleném do hedvábí, saténu a sametu, bojují se svojí dcerou hippísačkou, která trvá na tom, že bude nosit šněrovací bagančata a zaplétat si vlasy do copů, a pořád mele něco o záchraně velryb. A tato dívka a já jsme byly samozřejmě zaměněny u porodu! Snila jsem

o tom, že jednoho dne se ozve zaklepání na dveře, někdo tu záměnu vysvětlí a obě budeme vráceny do rodiny, do které doopravdy patříme.

Nemusím asi dodávat, že se to nikdy nestalo. Myslím, že za jiných podmínek by dětství strávené ve srubu uprostřed divoké přírody mohlo být nádherné. Upřímně řečeno jsem to místo milovala. Být daleko od bzučení elektřiny ve stěnách a všech rozptýlení, která poskytuje moderní technika, to je nabídka života v prostotě a ničím nerušeném klidu a pokoji.

Našla jsem si způsoby, jak si své okolí oblíbit i navzdory jeho odloučenosti. Všude kolem nás byla příroda. Užívali jsme si nejrozumnějších zábav, od společně strávených chvil u jídla až po pěstování různých zálib, hry a zvířata, která jsme chovali. Na začátku, než jsem začala chodit do školy, byl můj život bohatý a smysluplný. Vychovávat nás tímto způsobem vůbec nebyl od rodičů špatný nápad, až na jednu věc: když se přestěhovali do Utahu, nepomysleli na všeprostupující náboženskou atmosféru tohoto státu.

Mezi náboženskými fanatiky

Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů, nazývaná také mormonská nebo též LDS podle anglického názvu The Church of Jesus Christ of *Latter-Day Saints*, učinila z Utahu jeden z nábožensky nejjednodušších států USA. Není to žádné náboženství vyhrazené jen pro neděli. Spíš tu jde o kulturu, která proniká každou vteřinou života členů tohoto církevního společenství. A pokud se na této doktríně shodnou všichni a nikdo neklade žádné otázky, je to kultura stmelující rodinu i komunitu.

Avšak komunita, do které jsme se přistěhovali, si brzy začala všimnout, že mou rodinu nebo mě nevidají na bohoslužbách. Netrvalo dlouho a po městě se roznesly zvěsti o mých mimosmyslových schopnostech. Vzhledem k to-

mu, že jsem se narodila liberálním příslušníkům hnutí hippies, nechovala jsem se jako typická holčička z mormonské komunity. Zkrátka a dobře mě tu přijímali velmi rozpačitě.

Když nezafungovaly agresivní pokusy obrátit mé rodiče na víru, většina lidí ve městě dala okázale najevo, že s námi nechce nic mít. Projevovalo se to tak, že většina dětí si se mnou nesměla hrát a že jsem měla zakázaný vstup do jejich domovů. Často jsem si po vyučování hrála sama na parkovišti, kde se mi dostávalo poučení o důsledcích bezbožného chování mých rodičů. Bylo mi řečeno, že moje rodina vede hříšný život a nemá naději na spásu.

Kdyby zůstalo jen u toho, ještě by to nebylo tak zlé, ale byl tu další zádrhel. Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů tvrdí, že je „jedinou pravou církví“, věří, že skutečné slovo Boží a kněžství jsou předávány pouze skrze jejího zakladatele Josepha Smitha a že všechna ostatní náboženství jsou dílem falešných proroků. Mormoni uznávají a praktikují spontánní uzdravení a kontakt s věcmi „za závojem“. Avšak jakékoli mimosmyslové schopnosti se pokládají za dar spojený s kněžstvím, které udělil Bůh Josephu Smithovi a Joseph Smith výhradně pokřtěným věřícím.

A tady je ten háček: kněžství udělil Bůh Josephu Smithovi a přes něho jen mužům. Takže když se v létě 1988 rozkríklo, že ve městě je holka, která prokazuje tyto schopnosti, nebyly pokládány za dar od Boha. Viděli v tom dar od ďábla.

Můžu říci, že mormoni, co se týče outsiderů, obecně vyznávají filozofii nastavení druhé tváře. Avšak jako většina náboženství má i tahle církev své frakce. Například Fundamentalistická LDS je tou frakcí, která sehrála hlavní roli v řadě skandálů rozvířených v médiích, v nichž šlo hlavně o praktikování polygamie a související pedofilní praktiky.

Pak také existuje nepříliš známá frakce zvaná Krvavá smlouva (*Blood Covenant*). Členové této sekty věří, že Bůh jim uložil poslání zbavit Zemi zla. Věří v původní učení

LDS o odčinění hříchů krví, což podle nich znamená, že za hříchy je nutno skutečně zaplatit lidskou krví. Tato dvě přesvědčení vedla tuhle skupinu k rozhodnutí infiltrovat místní satanské sabaty se záměrem rozložit je a konat opačné rituály. Dalším důsledkem je provozování sadistických a masochistických rituálů na základě přesvědčení, že v utrpení najdou členové této sekty světlo Krista a prolitím krve se očistí od hříchů.

Temná cesta mé duše začíná

V roce 1989 jsem byla pozvána na návštěvu ke spolužačce. Její otec byl členem satanistické skupiny v té oblasti. Tam si mě všiml Doc. Tehdy mu bylo kolem padesáti. Moje matka netušila, že je členem sekty Krvavá smlouva a že se infiltroval mezi satanisty.

Až o mnoho let později, když jsem už sama byla dospělá, jsem si uvědomila, že Doc byl sociopat s mnohočetnou poruchou osobnosti, ovšem jedinou z jeho podosobností, kterou směla vidět místní komunita, byl nadprůměrně inteligentní, charismatický a úspěšný dobrodinec. Ale tato porucha ho nutila vést dvojí život. Jednou jeho stránkou byla tvář sympatického bystrého pána, který se zabývá zdravím a studiem lidské mysli, druhá tvář patřila sadistickému psychopatovi, který svůj volný čas trávil účastí na kultovních rituálech.

Nevím, zda se s ním moji rodiče oficiálně seznámili ještě před tímto setkáním, ale velmi rychle se mu podařilo se mě zcela zmocnit. Jednoho dne, když jsem jela sama domů na svém růžovém kole, mě sledoval ve svém pickupu a pak mě přímo v mormonském kostele znásilnil. Posadil mě zpátky na kolo, ale krvácela jsem a byla jsem v šoku a celá bolavá, takže jsem nemohla hned jet.

Odtáhla jsem kolo stranou cesty a odběhla do pole. Tam jsem proseděla celou věčnost a snažila se nějak vzpa-

matovat z toho, že se moje realita právě roztránila na tisíc kusů. Usoudila jsem, že to, co se stalo, byl trest za to, že jsem jezdila na kole po parkovišti u kostela. Až do té chvíle jsem byla přesvědčena, že moji rodiče jsou něco jako Santa Claus a že kdyby mi hrozilo nebezpečí, odněkud se vynoří a zachrání mě. Ale toho dne jsem si uvědomila, že tatínek s maminkou mě nemohou ochránit přede vším a že jsem v tom nebezpečném a krutém světě úplně sama. Toho dne skončilo moje dětství a začala nějaká pokroucená verze dospělosti. Bylo mi pouhých šest let.

Od toho okamžiku začal Doc sprádat plány, jak se ke mně zase dostat. Nebylo mi stále ještě víc než šest, když se mu podařilo znovu si mě odchytit a opět mi převrátit život vzhůru nohama. Chytil mě pod krkem, přirazil mě ke zdi stáje a oznámil mi, že je můj skutečný otec. Vykládal mi, že jsem démon, který nahradil skutečné dítě mých rodičů, a hrozil mi, že jestli někdo přijde na to, co jsem udělala, odeberou mě rodičům a od toho osudu mě nemůže uchránit nikdo jiný než on.

Také mě upozornil, že kdybych někomu prozradila, kdo doopravdy jsem nebo co mi právě sdělil, celá moje rodina by byla povražděna. Už v tom raném věku jsem byla tiché, silné a zodpovědné dítě, a tudíž jsem usoudila, že to všechno je moje vina a že jsem musela udělat něco nesmírně špatného, čím jsem si takové zacházení zasloužila. Doma jsem se tedy o ničem nezmínila, protože jsem neměla důvod Docovi nevěřit. Mučila mě představa, že kdybych někomu něco prozradila, mstil by se na mé rodině, jak vyhrožoval.

Učitel, nebo mučitel?

Ještě téhož týdne přišla do naší třídy zástupkyně ředitele. Sdělila mi, že dostala zprávu od mých rodičů. Prý si pro mě za chvíli přijedou. Zeptala se, jestli mě má někdo

doprovodit na parkoviště. Odpověděla jsem, že ne, vzala si svůj batoh a vydala se ven. Tam na mě ovšem nečekali rodiče v našem autě. Byl tam Doc ve své dodávce!

To byl začátek mého třináctiletého rituálního, psychického, emočního, fyzického a sexuálního zneužívání. Z dnešního pohledu vidím, že vše probíhalo pod Docovou pečlivou režii. Už si ke mně systematicky vybudoval přístup, když mě předtím brutálně napadl, aniž se o tom moji rodiče dozvěděli. Takže nyní mu jen stačilo využít již existující citové propasti mezi mými rodiči a mnou. Pedofilně orientovaní sociopati umějí mistrně využívat každé příležitosti, jak se zmocnit dětí, které jejich okolí odmítá.

Právě tato nepříznivá emoční dynamika mezi mou rodinou a mnou otevřela Docovi dveře a umožnila mu vplížit se do mého života. Navázal přátelský kontakt s mou matkou, což pro něj nebylo těžké, protože už se s ní předtím letmo seznámil. Podařilo se mu přesvědčit mé rodiče, že ví všechno o mimosmyslových schopnostech, které projevují, a že pro mě bude ideálním vychovatelem. Tím si ke mně získal neomezený přístup.

Jeho chorobný záměr mu vyšel. Brzy jsem se na něm a na jeho uznání stala naprosto závislou. Říká se tomu Stockholmský syndrom a já opravdu věřila, že je mým skutečným otcem. Věřila jsem všemu, co mi napovídal. Rodiče cítili, že naléhavě potřebuji pomoc – a hle, tu se objevil inteligentní muž, který jim nabízel svoji podporu, odborník na tyto záležitosti, a dával najevo zánícenou snahu mi pomoci. Tím si zcela získal jejich důvěru.

V následujících letech rodiče věděli, že nemám žádné kamarády a že jsem velmi nešťastná, a to je trápilo a dělalo jim to starosti. Chápali, že je se mnou něco v nepořádku, ale netušili, kde je příčina mých problémů, nebo co by pro mě mohli udělat. Viděli celou řadu varovných znamení, ale špatně si je vyložili. Během let strávených s Docem jsem vykazovala mnoho výmluvných symptomů.

Způsobovala jsem si zranění nožem, takže když jsem pak přišla domů se zraněními, která mi způsobil Doc nebo jiný člen kultu, vysvětlili si to jako další projev sebepoškozování nebo nějaké nehody při jízdě na koni. Když jsem působila jako ve změněném stavu vědomí, protože mi Doc podal drogy, nebo jsem byla duchem nepřítomná kvůli svým mimosmyslových schopnostem, dali tomu nálepku schizoafektivní porucha.

Príznačky separační úzkosti, které jsem vykazovala dávno po příslušné vývojové fázi a jež mě vedly k tomu, že jsem se stranila společnosti, takže jsem neměla vůbec žádné přátele, označili za plachost. Mé křečkování zásob jídla v pokoji odbyli rodiče jako moji osobní úchylku. Když jsem si nehrála jako ostatní děti, ale nutkavě se zaměřovala na dokonalé splnění úkolů, které jsem dostávala, obvykle sportovních, nazývali mě talentovanou perfekcionistkou.

Když jsem psala ponuré básně prozrazující můj citově narušený stav, usoudili, že jsem precitlivělá a ovlivněná nějakým zneužívaným spolužákem. Mé vracející se bakteriální infekce a infekce močového traktu připisovali oslabené imunitě a hormonální nerovnováze.

Ve třinácti letech mě vyšetřovala matčina přítelkyně, zdravotní sestra, a zjistila, že mám protrženou panenskou blánu. Když se zeptala mé matky, zda jsem sexuálně aktivní, a bylo jí řečeno, že nikoli, vysvětlila to jako možný následek toho, že řadu let jezdím na koni.

Jak mohlo tak strašlivé zneužívání zůstat nepovšimnuto?

Všechny symptomy způsobené zneužíváním, které jsem vykazovala jako dítě a dospívající, byly připisovány buď jiným důvodům, jak jsem už vylíčila, nebo mému údajnému psychickému narušení. Rodiče se domnívali, že trpím nějakou duševní chorobou, kterou žádný psycholog ani psychiatr nedokáže diagnostikovat. Ne snad že by se o to

všichni ti odborníci nesnažili, jenže se nemohli shodnout na jednoznačné diagnóze, protože moje příznaky nezapadaly do žádné přihrádky jedné jediné poruchy.

Sexuální zneužívání bylo v jejich diagnózách několikrát zmíněno jako možná příčina, ale když psychologové zjistili, že ani jeden z mých rodičů nemůže být pachatelem, byli nuceni najít jiné možné vysvětlení. Možnost, že by mě mohl zneužívat někdo, komu rodiče důvěřují, zůstala prostě mimo jakoukoli úvahu. Nevím, jestli tenkrát vůbec někoho napadla. Něco takového jim připadalo stejně přitažené za vlasy jako únos mimozemšťany.

Po celou tu dobu jsem měla příliš velký strach, než abych se někomu svěřila s tím, co mi Doc dělá, a že jsem zcela v jeho moci. Čím jsem byla nemocnější a nešťastnější, tím častěji přispěchal na pomoc a nabízel, abych s ním trávila víc času, protože ví, jak mi pomoci. Z pohledu rodičů to vypadalo tak, že jak oni, tak všichni dospělí v mém okolí včetně Doca se upřímně snaží společně přijít na to, co se mnou je a jak to napravit.

A protože byli rodiče tak zoufalí, rádi mi dovolovali, abych trávila víc a víc času v Docově společnosti. Byl pro ně navíc někým, kdo mi mohl ukázat, jak mám zacházet se svým neobvyklým mozkem. A co se Doca týče, myslím, že právě možnost dělat si se mnou, co se mu zlíbí, přímo mým rodičům před nosem, mu přinášela další dodatečné vzrušení. Aby si hladinu vzrušení, které jsem mu poskytovala jako hračka v jeho rukou, udržel na stejné výši, musel neustále zvyšovat míru klamu a rizika. Totéž se týkalo i míry násilí, takže mě vystavoval stále nebezpečnějším a hrůznějším situacím.

Abych vás ušetřila podrobného popisu, shrnu jen velmi stručně, co se mi od šesti do devatenácti let dělo. Byla jsem fyzicky týrána a sexuálně zneužívána při kultovních obřadech, opakovaně znásilňována, trápena hladověním a byla jsem přinucena ke třem potratům (zárok provedl

osobně Doc, který byl rovněž otcem dětí). Fotografovali mě a mé sadomasochistické pornografické snímky prodávali mužům, aby se při nich mohli na záchodcích benzinových pump ukájet. Byla jsem vězněna ve sklepe nebo v díře v zemi na Docově zahradě. Byla jsem rovněž vystavena programování mozku prostřednictvím elektrošoků. Prodělala jsem mučení, při němž jsem musela strávit noc svázaná v lávových jeskyních v jižním Idahu.

Během celé doby mě Doc systematicky udržoval omámenou anestetiky, ke kterým měl neomezený přístup, protože byl veterinář. Na různých divokých místech Idaha a Utahu na mě při terénních „hrách“ pořádal „hon“, a když jsem byla polapena, skončilo to zlomeným žebrem nebo znásilněním. Také jsem sloužila jako návnada pro jiné děti, které skončily zraněné nebo někdy taky mrtvé.

Chyba, která mi umožnila uniknout

V devatenácti letech ze mě byla fyzická troska. Tělo jsem měla samou jizvu a většinu času jsem byla disociovaná, odpojená od vlastních emocí, myšlenek i osobnosti. Pokušila jsem se o sebevraždu a neustále jsem na ni pomýšlela. Třináct let jsem věřila, že moji rodiče ve skutečnosti nejsou mými rodiči a že můj život s nimi je jen naoko. Žila jsem s pocitem viny, že jsem ukradla život jejich pravého dítěte. Věřila jsem, že jsem zlá. Věřila jsem, že když někomu z rodiny prozradím pravdu o mém „skutečném životě“ s Docem, všichni budou brutálně zavražděni.

Po vyčerpávajících pokusech zjistit, co to se mnou je a jak by mi mohli pomoci, byli moji rodiče tak zmatení a bezmocní, že veškerou další snahu prostě vzdali.

Ale když mi bylo devatenáct let, udělal Doc chybu. Byla to první chyba, které se během těch třinácti let dopustil. Spletl se při dávkování anestetika, které mi podal. Zamýšlel mě omámit natolik, aby mě přesvědčil, že jsem udělala

něco, co jsem ve skutečnosti neudělala. Ale jelikož mi dal nižší dávku, než bylo třeba, moje paměť fungovala natolik, abych věděla, že jsem se toho, co tvrdil, nedopustila.

Nakonec se mi hlava projasnila natolik, že jsem dokázala dojít k úvaze: *Jestli Doc lze ohledně téhle věci, co dalšího z toho, co mi napovídal, je lež?* Nepřišla jsem na žádný jiný důvod, proč mě chce přesvědčit, že jsem spáchala něco, co jsem ve skutečnosti neudělala, než že mi chce nahnat strach a učinit mě bezmocnou a naprosto závislou na jeho osobě. Toto jsem si v souvislosti s jeho chybným dávkováním uvědomila a nakonec se mi naskytla možnost utéct – a já se jí chopila.

Utekla jsem ještě ten večer a získala azyl u mladíka, se kterým jsem se předtím setkala pouze dvakrát. Jmenoval se Blake a já se s ním seznámila díky matce, která se snažila rozšířit moje de facto neexistující společenské styky. Zkontaktovala se s rodinou, jejíž syn trpěl bipolární poruchou. To ale nebyl Blake, to byl jiný chlapec. Matka se domnívala, že když mi najde někoho mého věku, kdo je „také“ duševně nemocný, mohla bych se s ním sblížit a cítit se méně osamělá.

S tímhle svým novým známým jsem se tedy vydala na večírek, a když jsem otevřela dveře domu, kde se konal, pozdravil mě štíhlý mladík, který vzápětí přeskočil zábradlí a zmizel v křoví. *To je ale idiot*, pomyslela jsem si.

Když se však vrátil dovnitř a pohlédli jsme na sebe, připadalo mi, jako bych jej znala už dávno, a byl mi tak milý, že jsme se ten večer od sebe už nehnuli. Večer jsme s ostatními zakončili koupáním bez plavek v blízkém jezeře a já měla silný pocit přátelství. Rozpoznala jsem v něm tolik čistoty a nevinnosti, že jsem si dovolila mu plně důvěřovat.

Takže té noci, kdy jsem unikla Docovi, mě nenapadlo žádné jiné místo, kde bych před ním byla v bezpečí, než dům, ve kterém bydlel Blake. Byla jsem u něj pouze jed-